

CAPÍTOL 2

L'aprenentatge amb en Marià es va allargar tres anys ben bons, la Camil·la no en tenia mai prou, i no parava de preguntar i preguntar, de vegades coses que en Marià ja li havia explicat, però que a ella no l'havien satisfet prou. Arribats a aquest punt, en Marià ja es va adonar que no li podia ensenyar res més, i li va dir tan clar com va saber. Sorrut com era, va trobar la dolçor necessària per no semblar en l'adolescent ombres de rancúnia.

Li va aconsellar que s'associés al Cercle Artístic de Girona, on podia compartir inquietuds amb altres artistes i intercanviar opinions de tota mena, amb grans xerrades on ben segur aprendria molt més que a casa seva. Ell ja ho havia donat tot, i es veia sobrepasat per la capacitat de la noia. Per a tenir un bon aprenentatge, és important no quedar-se sempre amb el mateix mestre, s'ha de provar d'extreure tot el suc de diferents artistes.

La Camil·la es va mostrar molt disposada a conèixer pintors, dibuixants i artistes en general. Era el món en el qual sempre havia volgut viure, i no li va caldre que li ho repetissin dues vegades. La idea de poder discutir de pintura amb altres persones era impensable a Rocaviu, on no coneixia cap altra habitant amb vocacions artístiques.

—Que bé, senyor Marià! I quan podem anar-hi? —feu, saltant de contenta.

En Marià aixecà el cap mirant el cel pensatiu, s'agafà la barba amb la mà i finalment li va dir:

—Mira, la setmana que ve tinc uns encàrrecs a fer a Girona, si vols m'hi acompanyes i en parlem amb el president.

—Síiii! —exclamà la noieta saltant de contenta—. Però expliqui'm què hi fan allà al Cercle concretament?

—Bé, allà només hi van a fer xerrades —contestà en Marià arronsant-se d'espatlles—. Però el que has de fer tu és anar-hi per fer amistats i demanar que et deixin anar als seus tallers per veure com treballen.

—I em deixaran anar als seus tallers? —feu la Camil·la amb cara de sorpresa.

—I tant, dona —li respongué amb una gran rialla—. Què et penses que són els artistes? No són pas Déus. Són persones com tu i com jo, i a més els agradarà ensenyar com treballen. Tots tenim el nostre punt d'orgull.

El dijous següent, tan bon punt arribà la Camil·la, es van adreçar a l'estació, van pujar al tren i un cop arribats a Girona es van encaminar cap al Cercle Artístic caminant tot xino-xano parlant de pintura i de tot el que havia après.

En arribar, el porter els saludà afectuosament.

—Bona tarda, Marià! Veig que ve molt ben acompanyat avui, és la seva filla?

El porter era un tafanerot, ho volia saber tot i no se n'hi escapava ni una.

—Voldria veure el senyor Puigmartí, sabeu on el puc trobar? —li engaltà en Marià sense respondre la seva pregunta.

—Està acabant una conferència a la sala de dalt, vindrà de seguida.

—No esperava que tingués una noia tan bonica senyor Marià, el felicito. —va insistir el porter.

—Ramon, aquesta noia és una alumna meva, venim perquè vull que la feu sòcia del cercle, per tal que pugui canviar impressions amb altres artistes i aprofundir en el seu aprenentatge.

El porter va perdre la bona cara que havia posat en veure'ls i li va dir:

—Però, senyor Marià! —i agafant-lo pel braç, se l'endugué un tros enllà i li va dir en veu baixa—. Però, és una noia...

El pobre Marià no es va adonar que la tractava com a un artista qualsevol, amb tant de temps que l'havia tingut al seu pupil·latge, però la Camil·la ja era tota una dona, amb divuit primaveres molt ben posades i al Cercle Artístic no hi era admesa. Aquests cercles tancats d'homes on les converses començaven giravoltant entorn de l'art i podien acabar en converses superficials impròpies d'arribar a orelles d'una noia.

—No veig quin problema hi ha per ser una dona, té els mateixos drets que tothom.

—Sí, drets sí, però, jo no sé... A veure què li diu en Puigmartí.

En acabar la conferència, en Ramon va anar a trobar el president, per comunicar-li que en Marià l'estava esperant. Baixaren tots dos i amb en Marià es feren una bona encaixada de mans.

—I doncs, Marià, et feia fent exposicions per mig món, què et porta per aquí?

—Mira, et presento la Camil·la, ha estat alumna meva durant tres anys, i jo ja no li puc ensenyar res més, és una gran pintora. Jo pensava que les dones no servien per pintar, i la Camil·la m'ha demostrat que estava equivocat. Potser és l'excepció que confirma la regla, però et puc ben assegurar, que és millor que molts dels socis del Cercle. Per tal de millorar, li he aconsellat que es faci sòcia del Cercle Artístic, això li permetrà entrar en contacte amb el món de la pintura més actual.

—Però Marià, que no recordes les normes del Cercle, als nostres estatuts diu que només s'accepten homes. —li contestà, visiblement contrariat.

—Doncs és molt senzill —li va dir en Marià, posant els palmells de la mà enlaire—. Canvieu els estatuts, no veieu que són antics, adapteu-los al segle XX.

—Uf! No és tan senzill. Això s'ha d'aprovar en una reunió extraordinària, i per fer-la hi ha d'haver una sol·licitud d'un soci —va dir en Puigmartí brandant el cap.

—Doncs dona'm un paper per fer la sol·licitud, i te l'ompliré ara mateix, no entenc tanta burocràcia. —va concloure en Marià movent el cap negativament.

S'atansaren al porter i en Puigmartí li demanà un paper de sol·licitud.

En Marià omplí el paper i el donà al porter.

—Quan creus que es podrà fer la reunió extraordinària? —li preguntà.

—D'aquí a tres setmanes, se'n fa una cada mes.

—Doncs molt bé, passaré abans per veure quin dia es fa, i ja vindré a donar explicacions, trobo vergonyós que encara es tracti les dones d'aquesta manera. —feu en Marià movent el cap molt molest.

—Sí, fa cosa de dos anys també va venir una dona per fer-se sòcia i també li vam dir que no. Ella però, no va fer res i va marxar. —va dir en Puigmartí encongint-se d'espatlles.

—Doncs vols que et digui una cosa, si no l'accepteu, estic segur que algun dia us en penedireu. Aquesta noia té un gran talent, i jo sé el que em dic. —l'advertí aixecant el dit.

—Bé, tindràs l'oportunitat d'exposar-ho a la reunió extraordinària, a veure si ens convenç a tots.

—Jo podré dir moltes coses, però tu ja saps com són de tancats els quatre que porten la veu cantant...

—Bé, ja veurem. Vols que anem a prendre un cafè?